

Oglinda sufletului

În ținutul zăpezilor trăiau împreună în armonie mai multe animale. Se înțelegeau de minune și erau bucuroase. Doar un ursuleț mai morocănos se plângea cerbului bătrân, zicându-i:

- Nu știu ce au ceilalți cu mine de mă privesc cu fruntea încrunțată și cu ochi răi!
- Tu ești de vină, îi răspunse cerbul cel bătrân.
- Cum așa? întrebă ursulețul și mai posomorât, și mai încrunțat și aproape supărat.
- Uite-așa! Ia uită-te puțin în oglinda asta cu chip senin, voios și zâmbind.

Ursulețul se strădui să se privească cât mai voios în oglindă. Bătrânul cerb îl întrebă:

- Îți place de tine?
- Sigur că-mi place!
- Acum strâmbă-te, încrunță privirea și strânge buzele. Așa îți place?
- Cum să-mi placă! Nu-mi place chiar deloc!

Atunci bătrânul cerb, care era un înțelept, îl muștră prietenește și-i zise:

- Vezi, așa este și cu ceilalți. Dacă te uiți blând, cu chip senin și chiar zâmbind, așa se vor uita și ei la tine, iar dacă te încrunți și ai chipul aspru, tot așa se vor uita și ei la tine. Așa că doar tu ești de vină pentru cum se uită ceilalți la tine.

Omul dinafară nu este decât o oglindă a celui dinlăuntru.
(Sfântul Macarie)

Pinguinul curajos

Gălăgia pinguinilor din ținutul ghețurilor răsuna vesel cât era ziua de lungă. Distracția lor preferată era să facă salturi în apă. Organizau chiar întreceri pentru a vedea cine reușește să prindă pește cel mai repede, iar câștigătorul era premiat cu o masă bogată.

Ari era un pinguin vesel, dar el nu participa niciodată la aceste întreceri. Era mai mult obosit pentru că nici nu prea mânca. Aștepta să mai primească din când în când de la prieteni câțiva pești, deoarece singur nu reușea să pescuiască, i se părea prea greu.

- Ești leneș, de aceea nu pescuiești, îi spuneau unii pinguini.

Ari pleca plângând. El nu era leneș, dar i se părea că ceilalți înoată foarte repede și, cu siguranță, nu putea fi la fel de rapid ca ei.

Foca îl văzuse pe Ari plângând de multe ori și i se făcu milă de el.

- Ari, nu mai plânge. Dacă vrei, te ajut să înveți să pescuiești. Sunt sigură că poți să înveți foarte repede.

- Dar peștii sunt foarte departe de țărm, crezi că pot să-i ajung?

- Nu cred, sunt sigură! îi zise foca.

Ari prinse curaj și se gândi să încerce, mai ales că îi era foarte foame. De câteva ori a ratat, dar foca stătea pe marginea gheții și îl încuraja. În sfârșit prinse un pește, iar apoi nu se mai opri din pescuit. A văzut că poate și nu i-a mai fost frică.

- Îți mulțumesc că m-ai ajutat și ai avut încredere în mine, a spus Ari.

Acum Ari participă cu încredere la întreceri pentru că are energie și a prins curaj. A câștigat de mai multe ori și a primit ca premiu mese delicioase.

Nimic nu este mai firesc pentru noi, decât a fi în comuniune cu alții, a avea nevoie unii de alții și a ne iubi unii pe alții.

